

Gudstjeneste Skævinge & Lille Lyngby Kirker
den 23. februar 2020

Kirkedag: Fastelavns søndag/B

Tekst: Sl 31,2-6; 1 Kor 13; Luk 18,31-43

Salmer:

SK: 192 * 27 * 690 * 173 * 474 * 172

LL: 192 * 690 * 173 * 172

Jesus kunne godt have sagt:

Hvis vi går op til Jerusalem, og alt det, som er skrevet ved profeterne om Menneskesønnen, skal opfyldes, men han ikke har kærlighed, gavner det intet.

Hvis han skal overgives til hedningerne, og de skal håne ham, mishandle ham og spytte på ham, men han ikke har kærlighed, tjener det intet formål.

Hvis han skal piskes og slås ihjel, men ikke har kærlighed, så er det lige meget.

Hvis han skal opstå på den tredje dag, men ikke har kærlighed, har ingen glæde deraf.

Jesus kunne også godt have sagt:

Jeg er tålmodig, jeg er mild, jeg misunder ikke, jeg praler ikke, bilder mig ikke noget ind. Jeg gør intet usømmeligt, søger ikke mit eget, hidser mig ikke op, bærer ikke nag. Jeg finder ikke min glæde i uretten, men glæder mig ved sandheden. Jeg tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt. Jeg hører aldrig op.

Jesus vender sig mod Jerusalem. Mod sin opfyldelse. Mod påskens skelsættende begivenheder for ham og os. Og det er ene og alene kærligheden til mennesker, der driver ham og holder ham oppe i alt dette. En kærlighed, der elsker, selv om den ikke gengældes.

Kærlighedens væsen er, at den altid søger den elskede. Ser altid den elskede og dennes behov og nød. Søger altid at fremme den elskedes glæde og lindre smerten. Kærligheden går all in for at nå den elskede, favne den elskede. Kærligheden dør ikke, trods forsmædelse og utroskab og svigt. Kærligheden tvinger aldrig, men appellerer ydmygt og indtrængende. Kærligheden trækker ikke i land, selv om den ikke kan komme til at elske. Kærligheden overvinder alt, selv sin egen ydmygelse og fornedrelse for at rumme og omslutte den elskede. Kærligheden står ikke på sin egen retfærdighed, men vil lade nåde gå for ret. Kærligheden står ikke afventende på den elskede, men søger den elskede, leder efter den elskede. Kærligheden er ikke tavs, men kalder på den elskede. Kærligheden siger ikke ”Se, her er jeg!”, men ”Hvor er du?” Kærligheden har en ukuelig vilje, når det handler om at få lov at elske og søge muligheden for at udøve kærlighedens gerninger.

Hvad der her er sagt om kærligheden kunne lige så godt være sagt om Gud. Det kunne lige så godt være sagt om Jesus og hans liv og gerning fra fødsel til opstandelse. Jesus er det eneste menneske, der har været og har levet kærlighedens guddommelige dybder og vidder helt ud. Alle vi andre lever en glans af kærligheden ud. Jesus elskede uden garanti for at blive elsket igen. Jesus elskede selv om han vidste, at det ville koste ham alt. Hans egen stolthed og selvrespekt, hans menneskelighed. For da han betalte kærlighedens pris, da blev han betragtet som et udskud, forbandet af Gud og mennesker. Han blev ikke regnet for noget. Sådan kan ingen elske uden Gud. Men opfyldt og omsluttet af Guds kærlighed, kan vi elske et stykke ad vejen. Men ikke hele vejen. Jesus gav alt og gjorde alt i kærlighed til os og uden tanke for sig selv.

Og i dagens fortælling om Jesus er der en fantastisk lille fin detalje som illustration af dette. Nemlig helbredelsen af den

blinde tigger ved vejen, der råbte på Jesus. Den situation vender vi tilbage til.

Jeg har her et kors i en perlekæde. Det har jeg købt af en mand på gaden i Armeniens hovedstad Yerevan. Jeg stod udenfor en souvenirbutik, hvor resten af mit rejseselskab var gået ind for at kikke. Jeg stod altså udenfor, jeg var iført præsteskjorte, så det lyste langt væk, at jeg er præst. Og denne mand, og en del andre, der umiskendeligt lignede tiggere, henvendte sig til mig. På et tidspunkt tænkte jeg: det bliver simpelthen for dyrt det her, og så gik jeg ind i butikken og osede indtil de andre var færdige med at kikke og købe, og vi kunne komme videre. Jeg er faktisk ikke særlig stolt af den situation, og jeg har stadig dette kors i min lomme, og når jeg engang imellem kommer til at røre ved det, så tænker jeg nogle gange på, at det handler ikke om om jeg har råd eller tid.

Når jeg rører ved korset, så kan jeg faktisk føle mig lidt i familie med præsten og tempeltjeneren, som Jesus tidligere i Lukasevangeliet har fortalt om, som gik forbi den nødlidende mand på vejen fra Jerusalem til Jeriko. Jeg ved godt, at der findes mange argumenter og begrundelser for ikke at give til alle tiggere og lignende. Men, helt ærligt, er det gode argumenter? Helt ærligt, handler det så ikke mere om, at jeg beskytter mig selv? Helt ærligt, handler det så ikke mere om, at jeg forsøger at afgrænse eller begrænse kærlighedens gerninger? Jeg forsøger ikke her at stille retningslinier op for, hvordan vi skal agere i forhold til tiggere på gågaden i Hillerød eller under mere eksotiske forhold. Men for mit vedkommende må jeg erkende, at jeg virkelig føler mig ramt af Jesus og hans handlinger.

Jesus er på vej fra Jeriko til Jerusalem. Han er på vej i kærlighedens tjeneste og for at fuldbringe den gerning, der

bliver skelsættende for mennesker og Gud. Jesus er på vej til at lade dét ske, som for altid vil være menneskers mulighed for at finde nåde hos Gud, og Gud Herrens begrundelse for at møde mennesket med nåde, nemlig hans totale opofrelse i kærlighed til os. Jesus har taget tilløb hertil flere gange. Han har fortalt sine disciple om det flere gange, og de har stadig ikke forstået noget som helst. Men de har dog forstået, at det er vigtigt, det Jesus har sat sig for. Det er vigtigt, og det er nu. Forberedelserne er gjort, og nu skal det føres ud i livet.

Og så er der en fattig, blind tigger, der sidder og råber ved vejen. Og han råber bare endnu højere, da nogle forsøger at dysse ham ned. Inden vi bliver alt for forargede på dem, skal vi måske spørge os selv, hvad vi ville have gjort? Hvad synes vi, Jesus skulle have gjort? Jesus er på vej til det, der bliver *alle* menneskers frelsesmulighed; kan vi fortænke ham i, hvis han havde sagt: ”Det har vi ikke tid til nu, vi skal videre. Lad os ignorere ham.” Det ville ikke være særlig guddommeligt eller kærligt at sige sådan; men jeg er bange for, at det ville have været ret så menneskeligt. Eller i lyset af alle vore betæneligheder og tanker omkring at give tiggere, så kunne Jesus jo sagtens have tænkt, og måske også spurgt ind til: Hvad vil du mig? (det spørger han jo faktisk også om). Men han spørger ikke efterfølgende: Jamen, hvad vil du så gerne se? Vil du love, at du ikke misbruger dit syn og kun ser på gode ting? Vil du love mig, at du så også hjælper andre? Disse spørgsmål udspringer af den indvending, som ofte høres, når det handler om tiggere: de drikker jo bare det hele op bagefter, og jeg skal ikke betale hans øl. Jesus spørger ikke efter nogle retfærdighedsgarantier eller fremtidige indstilling og adfærd. Han spørger efter mandens nød og ønske. For i frelsens store perspektiv har Jesu guddommelige kærlighed blik for den enkelte. Den enkelte er hans kærligheds mål og vilje.

Hvis nu der er nogle, der føler sig en lille smule forargede over ordene i dag og tænker, at jeg ikke skal stå og være den moralske og etiske forkæmper og slå os oven i hovedet med den gode eller mangel på den gode handling over for tiggere og lignende, så har jeg enten udtrykt mig utydeligt eller også har nogle misforstået essensen af dagens bibellæsninger.

Bibel- og salmetekster til i dag har også vort medmenneskelige perspektiv og kærlighedens væsen og udfoldelse i vore liv som pointe. Men det primære budskab i dag er, at det viser os Guds kærlighed og Guds kærligheds væsen og udfoldelse. Det viser os det helt centrale i Guds væsen og vilje, at Gud ikke først elsker, når vi elsker Ham. Gud frelser ikke først, når vi har gjort os fortjent. Gud elsker først. Gud giver frelsens mulighed ved Jesus først og fordi Han vil, at vi skal have denne mulighed.

Og det er først, når vi ser os selv deri, at det kan komme på tale, at vi skal se kærlighedens væsen og virke i os selv. Vi skal ikke elske *for at*, men *fordi*. Vi skal se os selv i Guds kærlighed, *fordi*, og ikke *for at*.

I den forbindelse synes jeg, at fastetiden, som begynder på onsdag, askeonsdag, er en fantastisk og kærkommen lejlighed til at gå med kærlighedens fuldførelse på vejen til påske, til Jerusalem. En lejlighed til at fordybe mig og besinde mig på Guds kærlighed og frelsesvilje overfor mig. Tage til mig, at Gud Herren i sin søn vil mig, vil den enkelte af os. Og forhåbentlig også deri lære at leve *fordi* og ikke *for at*. For sådan levede og døde og opstod Menneskesønnen, og fuldbragte derved, hvad der ved profeterne er skrevet om ham.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.